

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 876/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného LawService s. r. o., Stráž 223/3, Zvolen, za ktorú koná advokát JUDr. Pavol Konečný, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 23 Er 1142/2012-205 z 15. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 Er 1142/2012-20 z 15. júna 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 6. septembra 2012 mu ako súdnemu exekútorovi bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 65 000 € s príslušenstvom. Doručením predmetného návrhu na vykonanie exekúcie sa v uvedenej veci začalo exekučné konanie, ktoré bolo okresným súdom ako súdom exekučným vedené pod sp. zn. 23 Er 1142/2012. Okresný súd 18. septembra 2012 poveril sťažovateľa vykonaním exekúcie v uvedenom exekučnom konaní (poverenie na vykonanie exekúcie bolo sťažovateľovi doručené 24. septembra 2012). Sťažovateľ vydal 25. septembra 2012 upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré 28. septembra 2012 zaslal povinným. Oprávnený v podaní z 3. októbra 2012 doručenom sťažovateľovi 8. októbra 2012 oznámil, že 26. septembra 2012 bola na jeho účet pripísaná úhrada započítaná na nárok oprávneného vymáhaný v exekučnom konaní, ktorou bol ten to nárok v celej výške splnený. Následkom tejto skutočnosti sťažovateľ podľa § 46 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) upustil od vykonania exekúcie, okresnému súdu zároveň vrátil poverenie a požiadal okresný súd o priznanie trov exekúcie vo výške 7 989,50 €. Okresný súd uznesením č. k. 23 Er 1142/2012-188 z 15. mája 2015 zaviazal povinných spoločne a nerozdielne na zaplatenie náhrady trov exekúcie sťažovateľovi vo výške 108,48 €. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, a keďže išlo o rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, pričom proti výroku o náhrade trov konania nie je odvolanie prípustné, rozhodnutie sa podaním odvolania zo zákona zrušilo a vo veci rozhodol v prvom stupni sudca napadnutým uznesením v súlade s § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“). Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol, že v odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd nepochybnil právo exekútora na zákonnú odmenu za vykonanie exekúcie, avšak to, že sa v tomto prípade podľa názoru

súdu sťažovateľ priamo nepodielal na zaplatení sumy vymáhanej v exekučnom konaní, považoval súd za neodôvodnené zvýhodňovanie oproti tým exekútorom, ktorí exekúciu uskutočnia. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia tiež uviedol, že v prípade upustenia od vykonania exekúcie patrí exekútorovi odmena vo výške 50 % odmeny vypočítanej podľa § 5 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), avšak v danom prípade by podľa názoru okresného súdu išlo o tzv. „bezpracný zisk“ súdneho exekútora, pretože sa svojou činnosťou v priebehu exekúcie nepodielal na vymožení pohľadávky oprávneného. Okresný súd súčasne uviedol, že je potrebné oddeľovať pojmy pohľadávka uhradená v priebehu exekúcie a pohľadávka vymožená súdnym exekútorom počas exekúcie, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že súdny exekútor v priebehu exekučného konania nevyvymohol pohľadávku oprávneného a ani úkony ním uskutočnené neboli rozhodujúce pre samotnú úhradu pohľadávky oprávneného povinným s ohľadom na spôsob, akým došlo k uhradeniu vymáhanej pohľadávky.

3. Podľa názoru sťažovateľa sa okresný súd v rozhodnutí nesprávne vysporiadal s právnym posúdením nároku sťažovateľa ako súdneho exekútora na odmenu za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie, od ktorej vykonania v zmysle § 46 ods. 3 Exekučného poriadku exekútor upustil. Pochybenie súdu podľa sťažovateľa spočíva v skutočnosti, že súd síce poukázal na správnu právnu normu, avšak nesprávne ju aplikoval na zistený skutkový stav. Podľa sťažovateľa mu vzhľadom na to, že upustil od vykonania exekúcie, vznikol v súlade s ustanovením § 47 ods. 3 prvou vetou Exekučného poriadku v spojení s § 5 ods. 2 vyhlášky nárok na náhradu trov konania vo výške 10 % zo základu na určenie odmeny, ktorou je výška vymoženej pohľadávky (t. j. 10 % zo sumy 65 584,46 €).

Keďže úhrada pohľadávky zo strany povinných nastala až po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie zo strany súdu a jeho doručení sťažovateľovi, sťažovateľ v sťažnosti poukázal na to, že na vznik zákonného nároku sťažovateľa v tomto prípade nie je v súlade s uvedeným potrebná žiadna ďalšia podmienka a je v rozpore so zákonom, aby súd v takomto prípade takúto zákonnú odmenu nepriznal. Podľa názoru sťažovateľa priznaním zákonného nároku exekútora na odmenu za výkon exekučnej činnosti nemôže dôjsť k akémukoľvek neodôvodnenému zvýhodneniu exekútora v porovnaní s inými exekútorami.

Sťažovateľ pri výkone exekúcie postupoval plne v súlade so zákonom, pričom si plnil všetky zákonné povinnosti, a keďže počas exekúcie došlo k vymoženiu celej pohľadávky oprávneného, je sťažovateľ s prihliadnutím na uvedené toho názoru, že mu prislúcha náhrada zákonného nároku na trovy exekúcie vo výške 7 989,50 €, a nie iba vo výške 108,48 €, ako to bolo uvedené v napadnutom uznesení. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne a v rozpore so zákonom, pretože dôvody, pre ktoré nebola sťažovateľovi priznaná zákonná odmena, nevyplývajú zo žiadneho právneho predpisu. Súčasne sťažovateľ zastáva názor, že rozhodnutie nie je vzhľadom na uvedené ani dostatočne odôvodnené.

4. V petite svojej sťažnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol týmto nálehom:

„I. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že základné právo [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], súdneho exekútora, ... na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesenie Okresného súdu Nitra zo dňa 15.06.2015, sp. zn. 23 Er/1142/2012-20 porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu Nitra zo dňa 15.06.2015, sp. zn. 23 Er/1142/2012-205 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Okresnému súdu Nitra povinnosť uhradiť [REDAKOVANÉ], súdnemu exekútorovi... trovy právneho zastúpenia vo výške 355,73 EUR...“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia

a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

12. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

13. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

14. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým súd povinným v 1. až 3. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi

náhradu trov exekúcie vo výške 108,48 €. Aj napriek tomu, že sťažovateľ v bode 1 petitu sťažnosti ako rozhodnutie, ktorým malo dôjsť k porušeniu označených práv, označil rozhodnutie okresného súdu č. k. 23 Er 1142/2012-20 z 15. júna 2015, ústavný súd dospel k záveru, že sa tak stalo len v dôsledku chyby v písaní a že sťažovateľ mal na mysli rozhodnutie okresného súdu č. k. 23 Er 1142/2012-205 z 15. júna 2015, pretože toto k sťažnosti aj reálne doložil a v bode 2 petitu sťažnosti už naňho aj poukazuje.

15. Ústavný súd už vo svojej predchádzajúcej judikatúre (napr. I. ÚS 491/2011, II. ÚS 592/2011, II. ÚS 480/2011) konštatoval, že súdny exekútor má pri výkone exekučnej činnosti postavenie verejného činiteľa, čo vyplýva priamo z ustanovenia § 5 Exekučného poriadku, pričom v tejto súvislosti poukazuje aj na ustanovenie § 2 ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré ustanovuje, že exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Z uvedeného vyplýva, že Exekučným poriadkom preniesol štát časť výkonu svojej moci – moci súdnej, ktorej súčasťou je aj vykonávacie konanie (teda aj exekučné konanie) – na súdnych exekútorov. Pokiaľ však ide o postavenie súdneho exekútora vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania, resp. v prípade exekučného konania o trovách exekúcie, prevažuje aspekt jeho postavenia ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánov verejnej moci dotknuté.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 23 Er 1142/2012-205 z 15. júna 2015

16. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno zistiť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

17. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nesúhlasí s právnymi závermi okresného súdu v napadnutom uznesení, tvrdí, že vzhľadom na to, že upustil od vykonania exekúcie, v súlade s ustanovením § 47 ods. 3 prvou vetou Exekučného poriadku v spojení s § 5 ods. 2 vyhlášky mu vznikol nárok na náhradu trov konania vo výške 10 % zo základu na určenie odmeny (t. j. 10 % zo sumy 65 584,46 €). Sťažovateľ je toho názoru, že splnil všetky zákonom určené podmienky na vznik nároku na odmenu v už uvedenej výške, a preto súd postupoval v rozpore so zákonom, ak mu túto zákonnú odmenu nepriznal. Napadnuté uznesenie okresného súdu je podľa názoru sťažovateľa arbitrárne a nie je ani dostatočne odôvodnené.

18. Podľa § 47 ods. 3 Exekučného poriadku ak povinný uhradí pohľadávku po začatí exekučného konania skôr, ako mu uplynie lehota na podanie námietok, má exekútor nárok na náhradu trov konania vo výške ustanovenej osobitným predpisom v rovnakom rozsahu ako v prípade upustenia od vykonania exekúcie. Do doručenia poverenia súdu na vykonanie exekúcie má však súdny exekútor nárok iba na odmenu za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie a nárok na náhradu účelne vynaložených hotových výdavkov.

19. Podľa § 196 Exekučného poriadku za výkon exekučnej činnosti patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty.

20. Podľa § 197 ods. 1 Exekučného poriadku náklady podľa § 196 uhradza povinný.

21. Podľa § 200 ods. 1 prvej a druhej vety Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku.

22. Podľa § 1 vyhlášky touto vyhláškou sa ustanovuje výška odmeny súdneho exekútora, náhrady jeho hotových výdavkov, náhrady za stratu času a spôsob ich určenia,

ako aj výška primeraného preddavku na odmenu súdneho exekútora a na náhradu jeho hotových výdavkov za činnosť podľa osobitného zákona.

23. Podľa § 2 písm. a) bodu 1 vyhlášky súdnemu exekútorovi patrí odmena za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie.

24. Podľa § 3 vyhlášky súdnemu exekútorovi patrí popri odmene náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri výkone exekučnej činnosti.

25. Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymoženej pohľadávky, ak ďalej nie je ustanovené inak.

26. Podľa § 5 ods. 1 vyhlášky odmena súdneho exekútora je 20 % zo základu na jej určenie, najmenej však 33,19 € a najviac 33 193,92 €.

27. Podľa § 5 ods. 2 vyhlášky ak súdny exekútor upustí od vykonávania exekúcie podľa § 46 ods. 3 zákona, patrí mu 50% z odmeny vypočítanej podľa odseku 1.

28. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu a z relevantnej časti jeho odôvodnenia zistil, že okresný súd pri posudzovaní veci dospel k záveru, že sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi má patriť iba náhrada hotových výdavkov účelne vynaložených v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti podľa § 22 ods. 1 vyhlášky, pričom mu odmenu vyčíslenú podľa § 5 ods. 2 vyhlášky nepriznal. Okresný súd ako súd exekučný nespochybnil právo exekútora na zákonnú odmenu za vykonanie exekúcie, avšak skutočnosť, že súdny exekútor požadoval, aby súd rozhodol o priznaní odmeny za vykonanie exekúcie voči povinnému bez toho, aby sa priamo podieľal na zaplatení sumy vymáhanej v exekučnom konaní, považuje za neodôvodnené zvýhodnenie voči tým exekútorom, ktorí exekúciu uskutočnia. Okresný súd v napadnutom uznesení poukázal na to, že podstata odmeňovania súdneho exekútora je vyjadrená v § 1 vyhlášky, podľa ktorého odmena prináleží súdnemu exekútorovi za vykonanie určitej činnosti, t. j. za vykonanie exekučnej činnosti, a teda bol toho názoru, že súdny exekútor si

nemôže nárokovať vyplatenie odmeny za niečo, čo nevykonal, resp. za činnosť, ktorú nevykonal, keďže v danom prípade priznaný nárok nebolo potrebné nútene vykonať za pomoci súdneho exekútora. V danom prípade by podľa názoru súdu išlo o tzv. „bezpracný zisk“ súdneho exekútora, pretože sa svojou činnosťou nepodieľal na vymožení pohľadávky oprávneného a ani úkony ním uskutočnené neboli rozhodujúce pre samotnú úhradu pohľadávky oprávneného povinným (napríklad upovedomenie o začatí exekúcie alebo príkaz na začatie exekúcie) s ohľadom na spôsob, akým došlo k uhradeniu vymáhanej pohľadávky. Okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že vykonávanie exekúcie súdnym exekútorom nemalo na konečné uspokojenie pohľadávky oprávneného žiadny vplyv, keďže upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnej v 1. rade doručené do vlastných rúk 28. septembra 2012, t. j. dva dni potom, čo fakticky došlo k úhrade pohľadávky vymáhanej v predmetnom exekučnom konaní.

29. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci a postupoval správne, keď sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi odmenu vyčíslenú podľa § 5 ods. 2 vyhlášky nepriznal, pričom podstatnú námietku sťažovateľa spočívajúcu v tom, že hoci sťažovateľ splnil zákonné predpoklady na vznik nároku na odmenu uvedené v § 47 ods. 3 Exekučného poriadku, súd mu túto odmenu napriek tomu nepriznal, považoval za neopodstatnenú. Vzhľadom na to, že Exekučný poriadok sa už v predchádzajúcich odsekoch 1 a 2 ustanovenia § 47 zaoberá inštitútom upovedomenia o začatí exekúcie a jeho účinkami, ustanovenie § 47 ods. 3 Exekučného poriadku je podľa názoru ústavného súdu potrebné chápať a vykladať tak, že exekútor má nárok na náhradu trov konania vo výške ustanovenej osobitným predpisom v rovnakom rozsahu ako v prípade upustenia od vykonania exekúcie, a to za podmienok, ak povinný uhradí pohľadávku po začatí exekučného konania, avšak zároveň po doručení upovedomenia o začatí exekúcie skôr, ako mu uplynie lehota na podanie námietok. Iba v takomto prípade možno totiž tvrdiť, že povinný plnil a uhradil pohľadávku pod efektívnym procesným tlakom prebiehajúceho exekučného konania, t. j. v tomto prípade pod tlakom upovedomenia o začatí exekúcie (pozri Števček, M., Ficová, S., Tomašovič, M., Kotrecová, A. a kolektív. Exekučný poriadok. Komentár. 2. vydanie, Nakladateľství C.H. Beck, s. r. o., organizačná zložka v Bratislave, 2015, s. 205 – 206). V predmetnom exekučnom konaní však k úhrade pohľadávky, ktorá bola predmetom exekučného konania, došlo zo strany povinných ešte

pred tým, ako im bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Povinní teda neplnili pod tlakom tohto procesného úkonu súdneho exekútora a vykonávanie exekúcie súdnym exekútorom nemalo na konečné uspokojenie pohľadávky oprávneného žiadny vplyv, ako to uviedol aj okresný súd v napadnutom uznesení. Postup okresného súdu preto nie je možné považovať za rozporný so zákonom. Ústavný súd taktiež nezistil, že by výklad a závery okresného súdu v napadnutom uznesení boli svojvoľné, arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

30. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím okresného súdu a namietaným porušením v sťažnosti označených práv, sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 23 Er 1142/2012-205 z 15. júna 2015

31. Napokon sa ústavný súd zaoberal aj namietaným porušením základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd uvádza, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

32. Keďže ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

33. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016